

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Хари Потър

И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат разпространявани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие:
Harry Potter and the Philosopher's Stone

Copyright © 1997 J. K. Rowling

Илюстрации на корицата, форзаца и титулната страница
Любен Зидаров © „Егмонт България“ ЕАД, 2019

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s19)

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.
Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling
Wizarding World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc.
All Rights Reserved

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Превод Теодора Джебарова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2019
Тираж: 5000 бр.
ISBN 978-954-27-2307-3

*На Джесика, която обича приказки,
на Ан, която също ги обичаше,
и на Дий, която първа чу тази...*

МОМЧЕТО, КОЕТО ОЖИВЯ

Госпожа и господин Дърсли, живеещи на улица „Привит Драйв“ номер четири, с гордост твърдяха, че – слава Богу! – са напълно нормални. Бяха от хората, от които най-малко ще очаквате да са замесени в нещо странно или загадъчно, защото просто не одобряваха такива глупости.

Господин Дърсли беше директор на фирма, наречена „Грънингс“, която произвеждаше дрелки. Беше едър, набит мъж, почти без врат, но затова пък имаше много големи мустаци. Госпожа Дърсли бе слаба и руса, с почти двойно по-дълъг врат от обикновените вратове, което ѝ вършеше добра работа, защото прекарваше голяма част от времето си да го протяга през оградата, за да шпионира съседите. Семейство Дърсли се гордееха със синчето си на име Дъдли – според тях по-добро момче от него нямаше никъде.

Семейство Дърсли имаха всичко, което искаха, обаче имаха и една тайна и най-големият им ужас беше някой да не я открие. Смятаха, че не биха понесли който и да било да узнае за семейство Потър. Госпожа Потър беше сестра на госпожа Дърсли, но двете не се бяха виждали от няколко години. Всъщност госпожа Дърсли се преструваше, че няма сестра, понеже сестра ѝ и нейният съпруг нехранимайко бяха толкова не-Дърсли, колкото изобщо бе възможно да бъдеш. Семейство Дърсли потръпваха при мисълта какво ли биха казали съседите, ако някой от семейство Потър се появеше на тяхната улица. Семейство Дърсли знаеха, че семейство Потър също имат синче, обаче никога не го бяха дори зървали. Това момче беше още една сериозна причина да държат семейство Потър настрана – те не искаха Дъдли да общува с такова дете.

Щом господин и госпожа Дърсли се събудиха в онзи мрачен, сив вторник, когато започва нашата история, облачното небе навън не подсказваше с нищо, че скоро из цялата страна ще започнат да се случват странни и загадъчни неща. Господин Дърсли си тананикаше, избирайки за работа най-безличната си вратовръзка, а госпожа Дърсли кляокарстваше радостно, докато се бореше да сложи пищия Дъдли на високото му столче.

Никой от тях не забеляза голямата улулица, която изпърха покрай прозореца.

В осем и половина господин Дърсли взе чантата си, целуна набързо госпожа Дърсли по бузата и се опита да целуне и Дъдли за сбогом, но не улучи, тъй като Дъдли беше изпаднал в ярост и замерваше стените с попарата си. „Паленцето ми!“ – изгука господин Дърсли, докато напуснаше къщата. Качи се в колата си и излезе на заден ход от алеята на номер четири.

Чак на ъгъла забеляза първия признак за нещо чудновато – котка, която разучаваше градската карта. За миг господин Дърсли не осъзна какво е видял, после рязко извърна глава и погледна отново. На ъгъла на „Привит Драйв“ стоеше тигрова котка, но от карта нямаше и следа. Какво ли си е мислил? Трябва да е било някаква игра на светлината. Господин Дърсли примигна и впери поглед в котката. Тя на свой ред втренчи очи в него. Докато завиваше и караше нататък по главната улица, господин Дърсли наблюдаваше котката в огледалото за обратно виждане. Сега тя четеше табелата, на която пишеше „Улица „Привит Драйв“ – не, *гледаше* табелата; котки не могат да разчитат *ни*то градски карти, *ни*то табели! Господин Дърсли разтърси глава и изключи котката от мислите си. Докато шофираше към града, не мислеше за нищо друго, освен за голямата поръчка за дрелки, която се надяваше да получи този ден.

Обаче в покрайнините на града нещо друго измести дрелките от съзнанието му. Както си чакаше в обичайното сутрешно задръстване, не можеше да не забележи, че наоколо се движат множество странно облечени хора. Хора с мантии! Господин Дърсли не можеше да понася хора, които се обличат с необикновени грехи – какви труфила се виждаха по младежите! Предположи, че това е някаква глупашка нова мода. Забарабани с пръсти по волана и очите му се спряха върху група такива чудаци, застанали съвсем наблизко. Те възбудено си шепнеха нещо. Господин Дърсли се разяри, като видя, че двама от тях съвсем не бяха млади. Ами онзи мъж сигурно бе по-възрастен от самия него, пък носеше изумруденозелена мантия! Какво безобразие! После на господин Дърсли му хрумна, че

това навярно е някакъв глупав номер – тези хора сигурно събираха пари за нещо... да, такава ще да е работата. Уличното движение се освободи и няколко минути по-късно господин Дърсли вкара автомобила си в паркинга на фирма „Гръннигс“ с мисли, отново насочени към дрелките.

В кабинета си на деветия етаж господин Дърсли винаги работеше с гръб към прозореца. Ако не седеше така, тази сутрин щеше да му е по-трудно да се съсредоточи върху дрелките. Той не съзря совите, които прелитаха посред бял ден, въпреки че хората долу на улицата ги виждаха, сочеха ги и зяпаха със зинали уста, докато сова подир сова минаваха над главите им. Повечето от тях не бяха виждали такава птица дори нощем. Господин Дърсли обаче прекара един съвсем нормален безсвободен предиобед. Наруга петима души. Проведе няколко важни телефонни разговора и покрещя още малко. Беше в много добро настроение до обяд, когато реши да се поразтъпче и да пресече улицата, за да си купи нещо от хлебарницата насреща.

Беше забравил напълно хората с мантиите, докато не видя група от тях до хлебарницата. Изгледа ги ядосано на минаване. Не знаеше защо, но те го смуцаваха. Тези също си шепнеха възбудено помежду си, а той не видя нито една касичка за събиране на пари. Едва когато ги подминаваше на връщане, стиснал в книжна кесия голяма поничка, той долови няколко гуми от това, което си говореха.

– Семейство Потър, точно така, това чух...

– ... да, техният син – Хари...

Господин Дърсли спря като закован. Обзе го страх. Хвърли поглед назад към шепнещите, сякаш искаше да им каже нещо, но после се отказа.

Втурна се обратно през улицата, качи се бързо в кабинета си, нареди сонпато на секретарката да не го безпокои, грабна телефона и почти беше набрал домашния си номер, когато си промени решението. Върна слушалката върху вилката и взе да си гладу мустака, като си мислеше... че се държи глупаво. Потър не беше особено рядко име. Сигурно съществуваша сума хора на име Потър, които имат син, наречен Хари. Като се замисли, установи, че даже не е убеден дали племенникът му *наистина* се казва Хари. Никого не бе дори виждал момчето. Можеше да е Харви. Или Харолд. Нямаше никакъв смисъл да тревожи госпожа Дърсли – тя така се разстройваше при всяко споменаване на сестра ѝ. Не я кореше – ако *самият той* бе имал такава сестра... Но все пак тези хора с пелерините...

Следобед му беше много по-трудно да се съсредоточи върху дрелките и когато напусна сградата в пет часа, все още бе така разтревожен, че се

блъсна в някого точно пред вратата.

– Извинете! – промърмори, тъй като дребничкият старец се препъна и едва не падна.

Минаха няколко секунди, преди господин Дърсли да осъзнае, че този човек носи виолетова мантия. Не изглеждаше никак разстроен от това, че едва не го повалиха на земята. Напротив, лицето му се разтегли в широка усмивка и той каза с писклив глас, който накара минавачите да го загледам втрещено:

– Не се извинявайте, драги ми господине, защото днес нищо не може да ме обезпокои! Радвайте се, тъй като Вие-знаете-кой най-сетне си отиде! Дори мъгъли като вас би трябвало да празнуват в този щастлив, прещастлив ден!

После старецът прегърна господин Дърсли през кръста и продължи нататък.

Господин Дърсли остана като вкаменен на мястото си. Някакъв съвършено чужд човек го беше прегърнал! Смътно си спомни, че го бе нарекъл и *мъгъл* – каквото и да означаваше това. Беше потресен. Забърза към колата си и потегли към дома, като се надяваше, че си измисля разни неща, което никога преди дори не бе и допускал, защото не одобряваше измислиците.

Когато навлезе в алеята на номер четири, първото, което видя – и то не оправи настроението му, – беше тигровата котка от сутринта. Сега седеше върху градинската зидана ограда. Сигурен беше, че е същата – имаше същата шарка около очите.

– Къш! – извика господин Дърсли.

Котката не мръдна. Само го погледна строго. Господин Дърсли се запита дали това е нормално котешко поведение. Като се мъчеше да се овладее, той отключи вратата на къщата. Все още беше твърдо решен да не споменава нищо пред жена си.

Госпожа Дърсли бе прекарала един приятен нормален ден. По време на вечеря му разказа всичко за проблемите на госпожа съседката с нейната гъщеря и как Дъдли бил научил нов израз – „Няма пък!“. Господин Дърсли опита да се гържи нормално. След като сложиха Дъдли да спи, бащата отиде във всекидневната тъкмо навреме, за да чуе последния репортаж от вечерните новини:

– И накрая: наблюдатели на птици отвред съобщават, че днес совите в страната са проявили много странно поведение. Въпреки че те обикновено ловуват нощем и почти никога не се виждат на дневна свет-

лина, от изгрев слънце насам са били забелязани стотици такива птици, които летели във всички посоки. Специалистите не са в състояние да обяснят защо совите внезапно са променили навика си да спят денем. – Тук говорителят си позволи да се ухили. – Крайно мистериозно! А сега давам гумата на Джим Макгъфин, който ще ви представи прогнозата за времето. Дали тази вечер ще има нови валежи от сови, а, Джим?

– Е, Тед – обади се метеорологът, – това не мога да кажа, обаче не само совите са се гържали чудновато днес. Зрители толкова далеч един от друг, като например от Кент, Йоркшир и Дънди, ми съобщиха по телефона, че вместо гържда, който им обещах вчера, е имало пороци от падащи звезди! Може би някои хора са отпразнували предварително Нощта на кладите* – но, мили хора, тя всъщност се пада чак другата седмица! Обаче за тази вечер мога да обещаая една мокра нощ.

Господин Дърсли замръзна във фотьойла си. Падащи звезди над цяла Великобритания? Сови, които летят посред бял ден? Навред тайнствени хора с мантии? И шепотът, шепотът за семейство Потър...

Госпожа Дърсли влезе във всекидневната с две чаши чай. Нямаше как. Той трябваше да ѝ каже нещо. Притеснено се изкашля.

– Хм... Петуния, мила моя, обаждала ли ти се е напоследък сестра ти?

Както и беше очаквал, госпожа Дърсли доби възмутен и ядосан вид. В края на краищата обикновено се правеха, че тя няма сестра.

– Не – отвърна сега рязко. – Защо?

– Странни неща в новините – промърмори господин Дърсли. – Сови... падащи звезди... а в града днес имаше сума чудновати хора...

– Е, и? – сонна му се госпожа Дърсли.

– Ами, просто си помислих... че може би... всичко това има нещо общо с... разбираш ли... с нейните приятели.

Госпожа Дърсли отпи от чая със свити устни. Господин Дърсли се питаше дали да посмее да ѝ спомене, че е чул името Потър. Реши, че не смее. Вместо това каза колкото е възможно по-нехайно:

– Синът им... трябва да е горе-долу на възрастта на Дъдли, нали?

– Предполагам – рече госпожа Дърсли хладно.

– Как се казваше? Не беше ли Хауърд?

– Хари. Отвратително просташко име, ако питаш мен.

– А, да – възкликна господин Дърсли и сърцето му се сви болезнено. – Да, напълно съм съгласен с теб.

Когато се качиха горе да си легнат, не спомена нито дума повече по

* Отбелязва се в Англия на 5 ноември. – Б.пр.

въпроса. Докато госпожа Дърсли беше в банята, господин Дърсли се шумугна до прозореца на спалнята и надникна в градината пред къщата. Котката беше все още там, втренчила поглед надолу по „Привит Драйв“, сякаш очакваше нещо.

Нима той си въобразяваше разни работи? Можеше ли всичко това да има общо с Потъррови? Ако беше тъй... ако излезеше наяве, че са сродени с една двойка такива... той не би го понесъл.

Семейство Дърсли си легнаха. Госпожа Дърсли заспа бързо, но господин Дърсли лежеше буден и мислено си преповтаряше всичко. Последната му утешителна мисъл, преди да заспи, беше, че дори ако Потъррови бяха замесени, нямаше причина да потърсят него и госпожа Дърсли. Потъррови знаеха отлично какво той и Петуния мислят за тях и такива като тях... Той не виждаше как двамата с Петуния биха могли да бъдат въввлечени в каквото и да било, което можеше да се случи. Прозина се и се обърна. Тях то не би могло да засегне.

Колко дълбоко се лъжеше!

Господин Дърсли може и да беше потънал в неспокоен сън, ала котката на зида отвън не показваше никакви признаци на сънливост. Седеше неподвижно като статуя, вперила непримигващи очи в далечния ъгъл на „Привит Драйв“. Дори не трепна, когато на съседната улица се затръшна вратата на една кола, нито когато две сови профучаха над нея. Всъщност стана почти полунощ, преди котката изобщо да помръдне.

На ъгъла, който тя бе наблюдавала, се появи мъж. Появи се така внезапно и безшумно, та човек би помислил, че просто е изникнал из земята. Опашката на котката потрепна и животното примижа.

Никога на „Привит Драйв“ не бяха виждали такъв човек. Беше висок, слаб и много стар, ако се съдеше по сребристата му коса и брада, които бяха толкова дълги, че би могъл да си ги втъкне в колана. Носеше дълги одежди, пурпурна мантия, която метеше земята, и ботуши с висок ток и катарамии. Сините му очи бяха светли, ясни и бляскаха иззад очилата му с форма на полумесец, а носът му бе много дълъг и гърбав, сякаш е бил чупен поне два пъти. Името на този мъж беше Албус Дъмбълдор.

Албус Дъмбълдор като че ли не съзнаваше, че току-що е попаднал на улица, където всичко, свързано с него – от името до ботушите му, – беше нежелано. Ровеше усърдно из джобовете на мантията си и търсеше нещо. Обаче явно съзнаваше, че е наблюдаван, защото внезапно хвърли поглед към котката, която все още го гледаше втренчено от другия край на улицата. По някаква причина видът на котката, изглежда, го развесели.

Той се изквикоти и промърмори:

– Трябваше да се досетя.

Успя да намери във вътрешния си джоб онова, което търсеше. Приличаше на сребърна запалка. Той я отвори, вдигна я високо и щракна с нея. Най-близкият уличен фенер угасна с тих пукот. Отново щракна – следващият фенер мигна и притъмня. Дванайсет пъти щракна със Загасителя, докато на цялата улица останаха да светят само две мънички точици в далечината – очите на котката, която го наблюдаваше. Ако някой надникнеше сега през прозореца си – дори госпожа Дърсли с острия си поглед, – изобщо не би могъл да види какво става долу на паважа. Дъмбълдор пъхна Загасителя обратно в мантията си и тръгна към номер четири, където седна на зида до котката. Не я погледна, но подир малко ѝ заговори.

– Каква изненада да ви видя тук, професор Макгонъгол!

Извърна се да се усмихне на котката, обаче тя беше изчезнала. Вместо това, той се усмихваше на жена с доста строг вид, която имаше правоъгълни очила с точно същата форма, каквато беше шарката около очите на котката. Тя също носеше мантия, и то изумруденозелена. Черната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Изглеждаше смутена.

– Как разбрахте, че съм аз? – попита.

– Но, любезна госпожо професор, никога не съм виждал котка да седи така сковано!

– И вие щяхте да сте скован, ако бяхте седели цял ден върху един зиг – каза професор Макгонъгол.

– Цял ден? Когато можехте да празнувате? Докато идвах насам, сигурно съм минал покрай дузина тържества и празненства.

Професор Макгонъгол изсумтя ядосано.

– О, да, всички празнуват наистина – изрече припряно. – Човек би предположил, че ще бъдат по-предпазливи, ама не... Дори мъгълите са забелязали, че става нещо. Съобщиха го в техните новини – тя посочи с глава тъмния прозорец на всекидневната на семейство Дърсли. – Чух го. Ята сови... падащи звезди... Те не са чак толкова глупави. Нямаше как да не забележат нещо. Падащи звезди на юг в Кент... Бас ловя, че това е бил Дедалус Дигъл. Никога не е имал много ум в главата.

– Не трябва да ги обвинявате – възрази Дъмбълдор кротко. – Цели единайсет години имахме съвсем малко поводи за празнуване.

– Знам – отвърна професор Макгонъгол раздразнено. – Но това не е причина да си загубим ума. Хората съвсем лекомислено са тръгнали по

улиците посред бял ден, без дори да се облекат с мъгълски грехи, и разпространяват слухове.

Хвърли остър поглед встрани към Дъмбълдор, сякаш се надяваше той да ѝ каже нещо, но мъжът не го стори, така че тя продължи:

– Само това оставаше – точно в деня, когато Вие-знаете-кой, изглежда, най-сетне е изчезнал, мъгълите да научат всичко за нас! Надявам се *действително* да си е отишъл, Дъмбълдор, а?

– Наистина изглежда така – отвърна Дъмбълдор. – Трябва да сме много благодарни. Искате ли едно шербетово лимонче?

– Едно *какво*?

– Шербетово лимонче. Това са вид мъгълски бонбони, които доста обичам.

– Не, благодаря – каза професор Макгонъгол хладно, сякаш смяташе, че това не е подходящ момент за шербетови лимончета. – Както казах, дори Вие-знаете-кой *действително* да си е отишъл...

– Любезна госпожо професор, не би ли трябвало един разумен човек като вас да го нарича с името му? Цялата тази глупост с „Вие-знаете-кой“... От единайсет години се опитвам да убедя хората да го наричат с истинското му име: *Волдемор*. – Професор Макгонъгол трепна, но Дъмбълдор, който разлепваше две шербетови лимончета едно от друго, като че ли не забеляза. – Всичко става толкова объркано, ако продължаваме да казваме „Вие-знаете-кой“. Никога не съм виждал причина да се страхувам да произнеса името на Волдемор.

– Знам, че не сте – каза професор Макгонъгол и гласът ѝ звучеше полураздразнено, полувъзхитено. – Но вие сте различен. Всички знаем, че вие сте единственият, от когото Вие-знаете... ох, добре, *Волдемор*... се страхуваше.

– Ласкаете ме – рече Дъмбълдор спокойно. – Волдемор имаше сили, които аз никога не ще имам.

– Само защото сте твърде... да речем... *благороден*, за да ги използвате.

– Добре че е тъмно. Никога не съм се изчервявал толкова силно, откакто мадам Помфри ми каза, че харесва новите ми наушници.

Професор Макгонъгол стрелна Дъмбълдор с остър поглед и каза:

– Советите не са нищо в сравнение със *слуховете*, които се носят навред. Знаете ли какво казват всички? За това защо е изчезнал? За това какво в края на краищата го е спряло?

Професор Макгонъгол като че ли беше стигнала до темата, която

най-много гържеше да разиска – истинската причина, зашто бе чакала цял ден върху студения твърд зид, – защото нито като котка, нито като жена не беше устремявала в Дъмбълдор такъв пронизващ поглед, какъвто му отпрати сега. Явно че каквото и да казваха „всички“, тя нямаше да го повярва, докато Дъмбълдор не ѝ потвърдеше, че е вярно. Дъмбълдор обаче си избираше друго шербетово лимонче и не отговори.

– *Казват, че* – продължи тя настойчиво – миналата нощ Волгемор се появил в Годрикс Холоу. Отишъл да се срещне със семейство Потър. Носи се слух, че Лили и Джеймс Потър са... са... че те са... *мъртви*.

Дъмбълдор сведе глава. Професор Макгонъгол изстена.

– Лили и Джеймс... Не мога да повярвам... Не исках да повярвам... Ох, Албус...

Дъмбълдор протегна ръка и я потуна по рамото.

– Знам... знам... – каза потиснато.

Гласът на професор Макгонъгол трепереше, когато продължи:

– Това не е всичко. Говорят, че се опитал да убие сина на Потърови, Хари. Но... не могъл. Не могъл да убие това момченце. Никой не знае защо или как, но говорят, че като не могъл да убие Хари Потър, силата на Волгемор някак се пречупила... и затова е изчезнал.

Дъмбълдор кимна мрачно.

– Значи... значи е *вярно*? – запъна се професор Макгонъгол. – След всичко, което е направил... всички хора, които е убил... не могъл да убие едно момченце? Просто поразително... от всички неща, които можеха да го спрат... Но как – о, небеса! – Хари е оживял?

– Можем само да гадаем – каза Дъмбълдор. – И навярно никога няма да узнаем.

Професор Макгонъгол намери дантелената си носна кърпичка и избърса очите си под очилата. Дъмбълдор подсмръкна силно, извади от джоба си златен часовник и взе да го оглежда. Беше много странен часовник. Имаше дванайсет стрелки и никакви цифри. Вместо това по ръба му се движеха малки планети. Очевидно за Дъмбълдор той все пак беше ясен за разчитане, защото го пъхна обратно в джоба си и каза:

– Хагрид закъснява. Впрочем, предполагам, той ви е казал, че ще бъда тук?

– Да – отговори професор Макгонъгол, – обаче не вярвам вие да ми кажете *защо* сте именно тук.

– Дойдох да предам Хари на леля му и вуйчо му. Той няма други роднини.

– Да не искате да кажете... *Не може* да имате предвид хората, които

живеят тук?! – Възкликна професор Макгонъгол, като скочи на крака и посочи номер четири. – Дъмбълдор... не можете! Цял ден ги наблюдавах. Не бихте могли да намерите двама души, които по-малко да приличат на нас. И това тяхно синче... Видях го как риташе майка си, докато вървяха по улицата, и врецеше за бонбони. Хари Потър не може да живее тук!

– Това е най-доброто място за него – заяви Дъмбълдор твърдо. – Леля му и вуйчо му ще са в състояние да му обяснят всичко, когато порасне. Написал съм им писмо.

– Писмо? – повтори професор Макгонъгол отпаднало, като седна отново на зида. – Наистина ли мислите, Дъмбълдор, че можете да обясните всичко това в едно писмо? Тези хора никога няма да разберат момчето. Той ще стане прочут... ще стане легенда... Не бих се изненадала в бъдеще днешният ден да е известен като Деня на Хари Потър... Ще се пишат книги за Хари... всяко дете по света ще знае името му!

– Именно – съгласи се Дъмбълдор, като гледеше много сериозно нагръба на очилата си, подобни на полумесец. – Ще е достатъчно да завърти главата на всяко момче. Прочут, преди да е проходил и проговорил! Прочут за нещо, което дори няма да помни! Не разбирате ли колко по-добре е да израсте далеч от всичко това, докато бъде готов да го възприеме?

Професор Макгонъгол отвори уста, премисли, преглътна и най-сетне каза:

– Да... да, прав сте, разбира се. Но как ще гоиде момчето тук, Дъмбълдор?

Внезапно заоглежда мантията му, сякаш мислеше, че може да е скрил Хари под нея.

– Хагрид ще го донесе.

– Мислите ли, че е... *разумно*... да поверите на Хагрид нещо толкова важно?

– Бих поверил на Хагрид дори и живота си – отговори ѝ Дъмбълдор.

– Съгласна съм, че е храбър – рече професор Макгонъгол неохотно, – но не можете да отречете, че е небрежен. Склонен е да... Какво е това?

Някакъв тих боботещ шум бе нарушил тишината около тях. Постепенно се усилваше, докато те гледаха нагоре и надолу по улицата, за да видят фарове. После нарасна до рев на мотор и двамата погледнаха нагоре към небето... От въздуха се спусна огромен мотоциклет и се приземи на улицата пред тях.

Макар че мотоциклетът беше огромен, не представляваше нищо в сравнение с човека, седнал върху него. Той бе почти двойно по-висок от

нормален мъж и поне пет пъти по-широк. Изглеждаше прекалено голям, за да е истински, и толкова див – дълги кичури гъста черна коса и брада прикриваха по-голямата част от лицето му, имаше длани колкото капаци на кофи за смет, а краката му, обувти в ботуши, приличаха на бебета делфини. В грамадните си мускулести ръце гържеше вързоп в одеяло.

– Хагрид! – каза Дъмбълдор с нотка на облекчение в гласа. – Най-сетне! И откъде намери този мотоциклет?

– ’Зех го назаем, професор Дъмбълдор – отговори великанът, докато слизаше внимателно от мотоциклета. – Младият Сириус Блек ми го зае. Нося го, сър.

– Нямахте проблеми, нали?

– Не, сър... къщата беше почти разрушена, ама аз го измъкнах невредим, преди мъгълите да плъзнат наоколо. Заспа, додето летяхме над Бристол.

Дъмбълдор и професор Макгонъгол се наведоха над вързопта в одеялото. Вътре едва се виждаше дете, потънало в дълбок сън. Под кърпица от кампаненочерната коса на челото му те забелязаха рана със странна форма, подобна на мълния.

– Това ли е...? – прошепна професор Макгонъгол.

– Да – каза Дъмбълдор. – Този белег ще му остане завинаги.

– Не бихте ли могли да направите нещо, Дъмбълдор?

– Дори да можех, не бих. Белезите понякога са полезни. Самият аз имам един над лявото си коляно и той е точен план на лондонското метро. Е... дай ми го, Хагрид... Да приключваме с тази работа!

Дъмбълдор взе Хари на ръце и се обърна към къщата на семейство Дърсли.

– Може ли... може ли да се сбогувам с него, сър? – попита Хагрид.

Наведе огромната си космата глава над Хари и му лепна една навярно много бодлива мустаката целувка. Сетне Хагрид изведнъж нагаде вой като ранено куче.

– Шшшшт! – изсъска професор Макгонъгол. – Ще събудиш мъгълите!

– Извинявайте – захлипа Хагрид, като извади голяма носна кърпа на точки и скри лицето си в нея, – ’ма не мога да го понеса... Лили и Джеймс мъртви... и бедничкият малък Хари да живурка с мъгъли...

– Да, да, всичко това е много тъжно, обаче трябва да се овладееш, Хагрид, иначе ще ни открият – прошепна професор Макгонъгол и потупна Хагрид внимателно по ръката.

Дъмбълдор прекрачи ниския градински зиг и тръгна към входната вра-

ма. Положи Хари нежно върху площадката, извади от мантията си писмо, втъкна го в одеялото на детето и после се върна при другите двамата. Цяла минута те стояха и гледаха вързопчето – раменете на Хагрид се тресеяха, професор Макгонъгол примигваше яростно, а искрящата светлина, която обикновено блестеше в очите на Дъмбълдор, сякаш бе угаснала.

– Е – каза Дъмбълдор накрая, – това е. Нямаме повече работа тук. Можем да се присъединим към тържествата.

– Да – обади се Хагрид с много приглушен глас. – Най-добре да се отърва от моя мотор. Лека нощ, професор Макгонъгол... професор Дъмбълдор...

Камо избърса с ръкава на якето си сълзите, бликащи от очите му, Хагрид се метна на мотоциклета и запали мотора. Той се издигна с рев във въздуха и изчезна в нощта.

– Очаквам да се видим скоро, професор Макгонъгол – каза Дъмбълдор и ѝ кимна.

В отговор професор Макгонъгол си издуха носа.

Дъмбълдор се обърна и тръгна обратно по улицата. На тъгла спря и извади Загасителя от сребро. Щракна веднъж с него и дванайсет светещи кълба се втурнаха към своите фенери, така че „Привит Драйв“ внезапно засия в оранжево и той успя да забележи как една тигрова котка се шумгна зад тъгла в другия край на улицата. Едва можеше да различи вързоп на площадката на номер четири.

– На добър час, Хари! – прошепна Дъмбълдор, завъртя се на тока си, мантията му изсвистя и той изчезна.

Вятърът разроши спретнатите живи плетове по улица „Привит Драйв“, която се стелеше тиха и чиста под маслиеното небе – последното място, на което би могло да се очаква да се случат чудновати неща. Хари Потър се обърна в своето одеяло, без да се събуди. Едната му ръчичка хвана здраво писмото до него и той продължи да спи, без да знае, че е необикновен, без да знае, че е прочут, без да знае, че след няколко часа ще се събуди от писъка на госпожа Дърсли, когато тя отвори вратата, за да изнесе бутилките за мляко, нито че ще прекара следващите няколко седмици мушкан и щипан от братовчед си Дъдли... Не можеше и да знае, че в същия този миг на тайни събирания хора из цялата страна вдигаха чаши и казваха с приглушен глас:

– За Хари Потър... момчето, което оживя!

ИЗЧЕЗНАЛОТО СТЪКЛО

Изминаха почти десет години, откакто семейство Дърсли се събудиха и намериха своя племенник на площадката пред вратата, но улица „Привит Драйв“, кажи-речи, не се бе променила. Слънцето изгря над същите спретнати дворчета и огря месинговия номер четири на входната врата на семейство Дърсли. После се вмъкна във всекидневната им, която изглеждаше почти както изглеждаше в онази вечер, когато господин Дърсли бе видял съдбоносния репортаж за събитие. Само снимките на полицата издаваха колко много време е минало. Преди десет години там стояха сума фотографии на нещо, което приличаше на голяма розова плажна топка, нахлупило разноцветни тумбести шапки... Обаче Дъдли Дърсли не беше вече бебе и сега на снимките се виждаше как едно едро русо момче кара за пръв път велосипед, как се забавлява на въртележка на панаира, как играе компютърна игра с баща си, как майка му го прегръща и целува. В стаята нямаше никакъв признак, че в къщата живее и друго момче.

А все пак Хари Потър беше още там, в момента спеше, но не задълго. Лея му Петуния бе будна и пискливият ѝ глас издаде първия звук на гения.

– Хайде! Ставай! Веднага!

Стреснат, Хари се събуди. Лея му потропа отново на вратата.

– Ставай! – изкрещя тя.

Хари я чу да отива към кухнята и после – звук от тиган, поставен върху котлона. Обърна се по гръб и опита да си припомни съня, който бе сънувал. Беше хубав сън. В него имаше летящ мотоциклет. Хари изпита странното усещане, че и преди е сънувал същия сън.

Леля му стоеше пак пред вратата.

– Стана ли вече? – попита.

– Почти – отговори Хари.

– Побързай, искам да наглеждаш бекона. И да не си посмял да го заго-риш! Държа всичко да е свършено на рождения ден на Дъденцето.

Хари изстена.

– Какво каза? – сонна се леля му през вратата.

– Нищо, нищо...

Рожденият ден на Дъдли... Как можа да го забрави? Хари стана бавно от леглото и почна да си търси чорапи. Намери си чифт под леглото и – след като махна някакъв паяк от единия – ги обу. Беше свикнал с паяци, защото в килера под стълбицето ги имаше колкото щеш, а Хари спеше именно там.

След като се облече, тръгна по коридора към кухнята. Масата беше почти изцяло скрита под подаръците на Дъдли. Май че бе получил новия компютър, който искаше, да не говорим за втория телевизор и колелото бегач. Защо Дъдли искаше точно колело бегач, остана загадка за Хари, понеже Дъдли беше много дебел и мразеше спорта – освен ако спортът се състоеше в това да удря някого с юмрук, разбира се. Любимата боксова круша на Дъдли беше самият Хари, обаче не успяваше да го издебне често. На Хари не му личеше външно, но всъщност беше много пъргав.

Може би защото живееше в тъмен килер, той открай време беше гребен и мършавичък за възрастта си. Изглеждаше още по-гребен и по-мършав, защото нямаше какво да носи, освен старите дрехи на Дъдли, а Дъдли беше около четири пъти по-едър от него. Хари имаше слабичко лице, възлести колена, черна коса и яснозелени очи. Носеше кръгли очила, слепени с много тиксо заради безбройните пъти, когато Дъдли го беше боксира по носа. Единственото, което Хари харесваше в собствената си външност, беше тъничкият белег на челото, подобен на мълния. Имаше го, откакто се помнеше, и първият въпрос, който си спомняше да е задал на леля си Петуния, беше как го е получил.

– В автомобилната злополука, когато умряха родителите ти – каза тя тогава. – И не задавай въпроси.

Не задавай въпроси – това бе правило номер едно, за да бъде спокоен животът със семейство Дърсли.

Вуйчо Върнън влезе в кухнята, когато Хари обръщаше бекона.

– Среши си косата! – излая вуйчото вместо „добро утро“.

Горе-долу веднъж в седмицата вуйчо Върнън надничаше над вестника си и крясваше, че Хари има нужда от подстригване. Хари навярно се беше подстригвал повече пъти от всички останали момчета в неговия клас, взети заедно, но нямаше никаква полза – косата му просто си растеше така, както ѝ дойде.

Хари пържеше яйцата, когато Дъдли пристигна в кухнята с майка си. Синчето приличаше много на баща си. Имаше широко розово лице, госта къс врат, малки воднистосини очи и гъста руса коса, която лежеше гладко върху голямата му топчеста глава. Леля Петуния казваше често, че Дъдли прилича на ангелче... Хари казваше често, че Дъдли прилича на прасе с перука.

Хари сложи чиниите с яйца и бекон на масата, което се оказа трудно, защото нямаше много място. Междувременно Дъдли броеше подаръците си. Лицето му помръкна.

– Трийсет и шест – каза и погледна майка си и баща си. – Два по-малко от миналата година.

– Миличко, не си броил подаръка от леля Мардж. Виж, той е тук, пог този, големия, от мама и татко.

– Добре, значи трийсет и седем – рече Дъдли и целият почервения.

Хари, който усети, че наблюдава страхотен Дъдлиев изблик на ярост, взе да лапа своя бекон колкото може по-бързо, да не би Дъдли да прекатури масата.

Леля Петуния явно също надуши опасността, защото каза бързо:

– И ще ти купим още *два* подаръка, когато излезем днес. Как ти харесва това, бонбонче? *Два* подаръка повече. Така добре ли е?

За миг Дъдли се замисли. Изглежда, това беше трудна работа. Най-после каза бавно:

– Значи ще имам трийсет... трийсет...

– Трийсет и девет, сладурчето ми – допълни леля Петуния.

– Аха! – Дъдли седна изтежко и грабна най-близкия пакет. – Е, добре тогава.

Вуйчо Върнън се изсмя.

– Малкият хитрец знае какво си струва парите, също като татко си. Браво на теб, Дъдли! – и разроши косата на сина си.

В този миг звънна телефонът и леля Петуния отиде да се обади, докато Хари и вуйчо Върнън наблюдаваха как Дъдли разонакова колелото бегач, кинокамера, самолет с дистанционно управление, шестнайсет нови компютърни игри и едно видео. Тъкмо разкъсваше опаковката на

златен ръчен часовник, когато леля Петуния се върна, ядосана и разтревожена.

– Лоши новини, Върнън – каза. – Госпожа Фиг си е счутила крака. Не може да го вземе. – Тя посочи с глава Хари.

Дъдли остана със зинала от ужас уста, но сърцето на Хари подскочи. Всяка година на рождения ден на Дъдли родителите му водеха него и един негов приятел в паркове за забавления, ресторанти за хамбургери или на кино. Всяка година Хари оставаше при госпожа Фиг, смахната стара гама, която живееше през две улици от тях. Хари мразеше онова място. Цялата къща миришеше на зеле и госпожа Фиг го караше да разглежда снимките на всички котки, които някога беше имала.

– А сега какво? – каза леля Петуния, докато гледаше разярено Хари, сякаш той е замислил всичко това.

Хари знаеше, че би трябвало да съжалява, защото госпожа Фиг е счутила крака си, обаче не му беше тъжно, като се сети, че ще мине цяла година, преди да му се наложи да разглежда пак Тибълс, Снежанка, Господин Лапчо и Рошльо.

– Може да се обадим на Мардж – предложи вуйчо Върнън.

– Не говори глупости, Върнън, тя мрази момчето.

Семейство Дърсли често говореха така за Хари – сякаш не е там, или по-скоро – сякаш е нещо много гнусно, което не може да ги разбере, като например плужек.

– А онази, как ѝ беше името, твоята приятелка... Ивон?

– На курорт в Майорка е – отсече леля Петуния.

– Бихте могли просто да ме оставите тук – обади се Хари обнадежено.

Щеше да може по изключение да гледа по телевизията каквото той иска и дори да се опита да поиграе на компютъра на Дъдли.

Леля Петуния доби вид, сякаш току-що е глътнала цял лимон.

– Та да намерим къщата си в развалини, като се върнем, нали? – изръмжа тя.

– Няма да вдигна къщата във въздуха – каза Хари, но те не го слушаха.

– Бихме могли да го вземем с нас до зоологическата градина – проточи леля Петуния – и да го оставим в колата...

– Колата е нова и не позволявам той да седи сам в нея...

Дъдли се разплака на висок глас. Всъщност не плачеше истински, от години не беше плакал истински, обаче знаеше, че ако разкрие лице и захленчи, мама ще му даде каквото и да поиска.

– Хубавото ми Дъденце, недей да плачеш! Мама няма да му позволи да ти развали твоя си ден! – извика тя, като го взе в обятията си.

– Не... искам... той... да... ид-г-гваааа! – крещеше Дъдли изпомежду силни престорени ридания. – Винаги раз-з-звальяяя всичкооооо!

И през пролуката между ръцете на майка си се ухили злобно на Хари. Точно тогава се звънна на вратата.

– Ох, Боже Господи, пристигат! – каза леля Петуния в паника...

Миг по-късно най-добрият приятел на Дъдли, Пиърс Полкус, влезе с майка си. Пиърс бе мършаво момче с лице на плъх. Обикновено той гържеше ръцете на децата зад гърба им, докато Дъдли ги биеше. Дъдли веднага престана да се преструва, че плаче.

Половин час по-късно Хари, който не можеше да повярва на късмета си, седеше на задната седалка в колата на семейство Дърсли с Пиърс и Дъдли на път към зоологическата градина за пръв път в живота си. Леля му и вуйчо му не бяха успели да измислят какво друго да правят с него, но преди да тръгнат, вуйчо Върнън бе дръпнал Хари настрана.

– Предупреждавам те – каза той, като доближи голямото си червено лице до неговото, – предупреждавам те отсега, момче... само да се случи нещо странно, каквото и да било, ще седиш в килера от днес до Коледа.

– Нищо няма да направя – отговори Хари, – честна дума!

Но вуйчо Върнън не му повярва. Никои никога не му вярваше.

Работата беше там, че около Хари често се случваха странни неща и просто нямаше смисъл да се казва на семейство Дърсли, че не той ги предизвиква.

Веднъж леля Петуния, на която бе омръзнало Хари да се връща от бръснаря с вид, сякаш изобщо не е ходил там, грабна кухненската ножица и го подстрига така, че изглеждаше почти плешив, с изключение на бретона, който бе оставила „да прикрива онзи ужасен белег“. Дъдли щеше да се пукне от смях при вида на Хари, който прекара една безсънна нощ, като си представяше следващия ден в училище, където бездруго му се присмиваха заради провлечените грехи и залепените с тиксо очила. На другата сутрин обаче стана и откри, че косата му е точно каквата беше, преди леля Петуния да я окастри. Заради това го наказаха да не излиза цяла седмица от килера си, въпреки опита му да ги убеди, че не може да обясни как е пораснала пак толкова бързо.

Друг път леля Петуния се опита да му облече насила един отвратителен стар пуловер на Дъдли – кафяв с оранжеви топчета. Колкото повече тя се мъчеше да го нахлузи през главата му, толкова по-малък като

че ли ставаше пуловерът, докато накрая би могъл да се облече само на парцалена кукла, но положително не и на Хари. Лея Петуния реши, че трябва да се е свил при прането, и за щастие, Хари не бе наказан.

От груга страна, той имаше страшни неприятности, защото го открия върху покрива на училищната кухня. Бангата на Дъдли го бе погнала както обикновено, когато – за изненада колкото на всички тях, толкова и на самия него – Хари кацна на комина. Семейство Дърсли получиха много сърдито писмо от директорката на училището, в което им съобщаваше, че племенникът им се катерел по училищните сгради. А всъщност единственото, което той се бе опитал да направи (както извика на Вуйчо Върнън през заключената врата на своя килер), беше да скочи зад големите кофи за смет пред вратата на кухнята. Хари предполагаше, че вятърът трябва да го е подхванал насред скока.

Но днес нямаше да стане нищо нередно. Дори си заслужаваше да бъде с Дъдли и Пиърс, щом щеше да прекара деня на място, което не беше нито училището, нито неговият килер, нито вмирисаният на зеле хол на госпожа Фиг.

Докато караше, Вуйчо Върнън се оплакваше на лея Петуния. Той обичаше да се оплаква от какво ли не: хората в службата, Хари, общинския съвет, Хари... Банката и Хари бяха само малка част от любимите му теми. Тази сутрин бяха мотоциклетите.

– ... карат като луди, тия млади нехранимайковци – каза той, когато ги задмина един мотоциклет.

– Сънувах мотоциклет – обади се Хари, който изведнъж си спомни съня си. – Той летеше.

Вуйчо Върнън за малко не се блъсна в автомобила отпред. Обърна се на седалката си и кресна на Хари с лице, подобно на огромна гулия с мустаци:

– МОТОЦИКЛЕТИТЕ НЕ ЛЕТЯТ!

Дъдли и Пиърс се разжикотиха.

– Знам, че не летят – каза Хари. – То беше само сън.

Но му се искаше да не бе продумвал. Ако имаше нещо, което семейство Дърсли мразеха повече от това той да задава въпроси, то беше да говори за разни неща, които постъпват не както би трябвало, независимо дали е било в сън, или дори в анимационен филм – като че ли мислеха, че може да му хрумнат опасни идеи.

Слънцето грееше много силно тази събота и зоологическата градина беше претъпкана с посетители – цели семейства. На входа семейство Дърсли купиха на Дъдли и Пиърс огромни шоколадови сладоледи и после –

тѝй като усмихнатата госпожа на щанда попита Хари какво иска, преди да бяха успели да го отпратят – му взеха евтин лимонув сладолед на клечка. А него си го биваше, реши Хари, докато го ближеше и наблюдаваше с другите една горила, която се чешеше по главата и поразително приличаше на Дъдли, само дето не беше руса.

Хари прекара най-хубавия си предобед от много време насам. Стараше се да върви малко встрани от семейство Дърсли, за да не би Дъдли и Питърс, на които към обяяд животните почнаха да доскучават, да пристѣпят към любимото си хоби – да го бият. Обядваха в ресторанта на зоологическата градина и когато Дъдли получи пристѣп на ярост, защото сладкишѣт му не бил достатѣчно голям, Вуйчо Върнѣн му купи нов, а на Хари разрешиха да дояде първия.

По-късно Хари размишляваше: трябвало е да се сети, че всичко е прекалено хубаво, за да продължава така.

След обяда отидоха в терариума. Там беше хладно и тъмно, с осветени витрини по гѣлжината на целите стени. Заг стѣклата по късове гърво и по камѣни пѣлзяха най-различни гущери и змии. Дъдли и Питърс искаха да видят огромни отровни кобри и дебели питони, които можеха да задушат човек. Дъдли бързо намери най-голямата змия в сградата. Би могла да увие тялото си два пѣти около колата на Вуйчо Върнѣн и да я смачка до размера на кофа за смет... обаче в момента, изглежда, не беше в такова настроение. Всѣщност тя спеше дълбоко.

Дъдли, притиснал нос в стѣклото, се взираше в лѣскавите кафяви извивки.

– Накарай я да се движи – захленчи той на баща си.

Вуйчо Върнѣн чукна по стѣклото, но змията не помръдна.

– Чукни пак! – заповяда Дъдли.

Вуйчо Върнѣн потропа силно със свит пестник, ала змията само продължи да дреме.

– Това е скучно! – изстена Дъдли и повлече крака нататѣк.

Хари застана пред клетката и се взря настойчиво в змията. Не би се изненадал, ако самата тя умираше от скука – никаква компания, освен глупави хора, които барабанят с прѣсти по стѣклото и по цял ден я безпокоят. Това беше още по-лошо, отколкото да имаш килер вместо спалня, където единственият посетител беше леля Петуния, която хлопа по вратата, за да те събуди – Хари поне можеше да ходи из останалата част от къщата.

Изведнѣж змията отвори мѣнистените си очи. Бавно, много бавно

Вдигна глава, докато нивото на очите ѝ се изравни с тези на Хари.

Тя му намигна.

Хари се ококори. После хвърли бърз поглед наоколо, за да види дали някой гледа. Никой не гледаше. Той отвърна на погледа на змията и също ѝ намигна.

Змията посочи с глава вуйчо Върнън и Дъдли, после извърна очи към тавана. Отправи към Хари поглед, който съвсем ясно казваше: *Непрестанно ми правят това.*

– Знам – промърмори Хари през стъклото, въпреки че не беше сигурен дали тя може да го чуе. – Трябва да е ужасно досадно.

Змията кимна със замах.

– Ти всъщност откъде си? – попита Хари.

Змията замахна с опашката си към една малка табела до стъклото. Хари се взря в нея – „Боа удушвач, Бразилия“.

– Хубаво ли беше там?

Боата удушвач посочи с опашката си и Хари прогължи да чете: „Този екземпляр е отгледан в зоологическата градина“.

– О, разбирам. Значи никога не си била в Бразилия?

Когато змията поклати глава, един оглушителен вик заг Хари накара и двамата да подскочат:

– ДЪДЛИ! ГОСПОДИН ДЪРСЛИ! ЕЛАТЕ ДА ВИДИТЕ ТАЗИ ЗМИЯ! НЕ БИХТЕ ПОВЯРВАЛИ КАКВО ПРАВИ!

Дъдли се заклати към тях колкото можеше по-бързо.

– Я ти да се махаш оттук! – каза и блъсна Хари в ребрата.

Хванат неподготвен, Хари падна тежко на циментовия под. Каквото последва, стана толкова бързо, че никой не видя как стана – в един миг Пиърс и Дъдли стояха наведени съвсем близо до стъклото, а в следващия бяха отскочили назад с вой на ужас.

Хари се надигна и ахна – предното стъкло на клетката на боата удушвач беше изчезнало. Голямата змия се размота бързо и се плъзна навън по пода, а хората в целия терариум се разпищяха и хукнаха към изходите.

Когато змията изпъзля бързо покрай него, Хари можеше да се закълне, че един тих съскащ глас каза:

– Бразззилия, идвам... Мерссси, амиго!

Пазачът на терариума беше потресен.

– А стъклото – повтаряше той, – къде отиде стъклото?

Лично директорът на зоологическата градина пригответи за леля Петуния чаша силен сладък чай, докато отново и отново се извиняваше.

Пиърс и Дъдли можеха само да ломотят неразбираемо. Доколкото Хари беше видял, змията не бе направила нищо, освен гето щракна изриво с челюсти към петите им, докато минаваше покрай тях. Но когато най-сетне всички се качиха пак в колата на вуйчо Върнън, Дъдли вече разправяше как тя едва не отхапала целия му крак, а Пиърс се кълнеше, че се опитала да го смачка и удуши. Обаче най-лошо от всичко – поне за Хари – беше, че Пиърс се успокои достатъчно, колкото да рече:

– Хари говореше с нея, нали, Хари?

Вуйчо Върнън изчака Пиърс да напусне дома му, преди да се нахвърли срещу Хари. Толкова беше ядосан, че едва можеше да говори. Успя да каже:

– Марш... в килера... ще стоиш... никакво ягене.

А после рухна в своя фотьойл и леля Петуния трябваше да изтича да му донесе голяма чаша коняк.

* * *

Много по-късно Хари лежеше в своя тъмен килер и мечтаеше да има часовник. Не знаеше колко е часът и не можеше да е сигурен дали семейство Дърсли вече са заспали. Докато не заспяха, той не можеше да рискува да се промъкне до кухнята да си вземе нещо за ягене.

Живееше у семейство Дърсли вече почти десет години, десет нещастни години, откакто се помнеше, откакто е бил бебе и родителите му са загинали в автомобилна злополука. Не си спомняше да е бил в колата, когато родителите му са загинали. Понякога, като напрегнеше паметта си през дългите часове в своя килер, му се явяваше странно видение – ослепително лумване на зелена светлина и пареща болка на челото. Това, предполагаше той, е бил сблъсъкът, но не можеше да си представи откъде се е появила тази ярка зелена светлина. Изобщо не помнеше родителите си. Леля му и вуйчо му никога не говореха за тях и – естествено – му беше забранено да задава въпроси. В къщата нямаше техни снимки.

Докато беше по-малък, Хари мечтаеше ли, мечтаеше за някакъв непознат роднина, който ще дойде да го отведе, но това не се случи. Семейство Дърсли бяха единствените му близки. Обаче понякога му се струваше (или може би само се бе надявал), че чужди хора на улицата сякаш го познаваха. А те бяха много чудновати чужди хора. Един дребничък мъж с виолетов цилиндър му се поклони веднъж, когато пазаруваха с леля Петуния и Дъдли. След като попита яростно Хари дали познава този мъж, леля Петуния ги поведе бързо навън, без да купи нищо. Друг път старица

с доста налудничав вид и цялата облечена в зелено му бе махнала весело с ръка в автобуса. Преди няколко дни някакъв плешив мъж с много дълго пурпурно палто дори се ръкува с него на улицата и после си продължи по пътя, без да продума. Най-необичайното у всички тези хора беше начинът, по който изчезваха в секундата, когато Хари се опитваше да ги поразгледа.

В училище Хари си нямаше никого. Всички знаеха, че бандата на Дъдли мрази този странен Хари Потър с развлечените му стари дрехи и счупените очила, а никой не искаше да се противопоставя на бандата на Дъдли.

Излезли заглавия в поредицата

ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ

ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН

ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ

ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР И ПРОКЪЛНАТОТО ДЕТЕ,

ПЪРВА И ВТОРА ЧАСТ

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ,

ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ:

ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА НА ГРИНДЕЛВАЛД,

ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ

(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН

(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Дж. К. Роулинг е автор на рекордната по известност и тираж, многократно награждавана поредица за Хари Потър. Феновете по целия свят обичат книгите за Хари Потър, които са преведени на повече от 80 езика и са екра-

низираны в 8 касови филма. Продадените екземпляри са над 500 милиона.

Роулинг написва три допълнителни издания с благотворителни каузи: „Куидичът през вековете“, „Фантастични животни и къде да ги намерим“ (в помощ на Comic Relief и Lumos) и „Приказките на барда Бийгъл“ (в помощ на Lumos). Писателката създава оригинален сценарий по „Фантастични животни и къде да ги намерим“, който поставя началото на поредица от пет планирани филма. Участва също в създаването на пиесата „Хари Потър и Прокълнатото дете“, част I и II, с премиера в Лондон през 2016 г. и на „Бродуей“ през 2018 г. През 2012 г. се слага началото на сайта Pottermore, където феновете могат да четат новини и оригинални материали от Дж. К. Роулинг.

Писателката е носител на множество награди, сред които Орден на Британската империя за заслуги към детската литература, френския Орден на Почетния легион и наградата „Ханс Кристиан Андерсен“.